

Literarni natečaj

V lanskem šolskem letu je naša, zdaj že bivša učenka, Špela Auer sodelovala na literarnem natečaju. Napisala je kratko zgodbo in uspela, saj je prav njena zgodba dobila prvo nagrado v kategoriji zgodb učencev 3. triletja.

Čestitam!

Mentorica Petra Žunko

JAVNI SKLAD REPUBLIKE
SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI
Območna izpostava Lendava

Glavna ulica 2, 9220 Lendava
T: 02 578 85 36, o41 269 510
e-pošta: oi.lendava@jskd.si
magdicjanja@gmail.com
www.jskd.si

Datum: 22.11.2017

Spoštovani!

Komisija literarnega natečaja ČARNI NASMEH v sestavi Ivanka Bratkovič, Ana Matjašec in Olga Paušič se je sestala 5. septembra 2017 in pregledala otroške prispevke ter presodila tako:

II. TRIADA (4.,5.,6 razred)

- 1.ŠIFRA MAK , ČARNI NASMEH (OŠ VELIKA POLANA) **LARA MARIJA KAPUN**
- 2.ŠIFRA NASMEH, KAKO PRIČARATI NASMEH (OŠ KIDRIČEVO) **LARA PREDIKAKA**
- 3.ŠIFRA REGRAT, MAVRICA (OŠ VELIKA POLANA), **PIA CIGUT**

III. TRIADA 7.,8.,9.razred)

1.ŠIFRA SPELAAUER, S KNJIGO V NASMEH (OŠ CIRKOVCE) **ŠPELA AUER**

2. ŠIFRA POGUMNA, ČAROBNI NASMEH (OŠ KIDRIČEVO) **NEJA KUPČIČ**

3. ŠIFRA REX, ČARNI NASMEH (OŠ KIDRIČEVO) **SIMON ŽNIDER**

Predsednica komisije: Olga Paušič

Čestitamo avtorjem, njihovim mentorjem in osnovnim šolam!

JSKD OI Lendava
Janja Magdič

S knjigo v nasmeh

V življenju velikokrat menjamo svoje mišljenje. Mišljenje se nam lahko spremeni v enem samem dnevu, v enem samem pogovoru. Včasih se ti zdi življenje grozno, a včasih potrebuješ en sam pogovor in vse se ti spremeni. To sem jaz, Naja, ugotovila včeraj. Včerajšnji dan je bil zame prelomen. Še zjutraj sem bila vsa zatežena, zvečer pa ...

Zjutraj sem tako kot še prenekatero jutro blodila v svojih mislih: »Sovražim to življenje! Neskončno ga sovražim! Nihče me ne razume, še tista edina oseba, ki me je razumela je šla. Joj, Amadeja, zakaj te ni več? Zakaj so dobili tvoji starši službo v tujini? Zakaj se mi ne oglasiš? Zdaj moram sama bloditi po tem svetu. Jaz, Naja, sama tukaj. Zakaj? Ko bi me vsaj starši razumeli, pa me ne. Ne razumejo me niti oni, niti sošolci, kaj šele prijatelji, ki jih sploh nimam. Moja edina uteha v tem čudnem svetu so knjige. Obožujem jih, prav tako knjižnice. Samo tam se počutim prava jaz, počutim se kot, da sem tam doma kot, da je to moj pravi dom. Najbolje, da grem tja in da neham razmišljati o Amadeji«. Tako sem odšla v knjižnico.

»Končno knjižnica! Kako rada sem tukaj. Tukaj me nihče ne izziva, se norčuje iz mene. Vzela bom knjigo in jo šla brati.« Usedla sem se in začela brati. A nisem dolgo brala. »Zakaj ta tako bulji vame, kaj nima ničesar boljšega za početi. O, joj! Videl me je, da sem ga gledala in zdaj se mi še bolj neumno smeji, tako na vsa usta. Ne smem ga gledati, Naja, ne glej ga!« Tako sem si govorila, a kar nisem mogla nehati gledat vanj. Bil je fant približno moje starosti in bil je nekaj posebnega. Ni me pritegnil zaradi zunanosti, čeprav ni izgledal ravno slabo. Pritegnil me je njegov nasmeh. Že dolgo se mi namreč ni nihče tako nasmejal, nihče me pravzaprav sploh ni prav pogledal. Ta nasmeh me je očaral. Spomnil me je na vse lepe trenutke, z Amadejo, s staršema, s prijatelji, ki jih zdaj več ni. Nekako me je ta nasmeh pritegnil. A vseeno sem si govorila: »Beri naprej, beri naprej! Ne glej ga!« Tako sem ga s strašno težavo nehala gledati in nadaljevala z branjem. Ampak ne za dolgo.

»Kaj bereš?« sem zaslišala. Pogledala sem izpod knjige in ga zagledala. Stal je zraven mene in pričakoval odgovor. Bila sem zelo presenečena nad tem, da je prišel k meni. »Knjigo Dragi Vincent,« sem zašepetala. Ne vem zakaj, ampak enostavno nisem mogla normalno govoriti. »Te pa ne poznam, je zanimiva?« ga je zanimalo. »Ja, zelo je zanimiva, priporočam v branje,« sem rekla že malce glasnejše in bolj samozavestno. Nekaj časa sva se gledala, ker noben ni vedel, kaj naj reče. Potem pa je on začel: »Lahko prisedem?« Pokimala sem. Tako je prisedel k meni.

»Kako ti je ime?« me je vprašal. »Naja,« sem rekla. »Aha. Naja si torej. Jaz pa sem Bor,« je rekel. Potem se je med naju spet naselila tišina, ki jo je spet pretrgal on: »Velikokrat si tukaj v

knjižnici, kajne? Tudi jaz sem pogosto tukaj in vedno, ko sem v knjižnici vidim tudi tebe tukaj.«

»Obožujem knjižnico, le tukaj sem lahko to, kar sem in le tukaj lahko pozabim na vse težave,« sem rekla in skoraj pozabila, da govorim z neznancem. »To pa popolnoma razumem. Tudi jaz se odlično počutim tukaj, čeprav sem še rajši skupaj s prijatelji. Kaj pa ti?« Nisem mu odgovorila, le mislila sem si: »Kako mu naj povem, da nimam prijateljev. On je verjetno zelo priljubljen, kaj pa jaz? Sama samcata na tem svetu. Ne morem mu povedati o meni, zagotovo bi takoj odšel. Ne, ne želim si tega ...« »Naja, si v redu?« Tako me je predramil iz mojih misli. »V redu sem,« sem mu odgovorila. »No, mi boš odgovorila na vprašanje?« »Kaj naj mu rečem?« sem si mislila. Potem pa sem se odločila, da mu povem po resnici. »Jaz sem najraje tukaj. Nimam prijateljev, zato se posledično tudi ne družim z njimi. Ampak ti verjetno tega ne razumeš?« Na koncu sem zvenela že malce osorno, ampak nisem si mogla pomagati. Bila sem malce ljubosumna, da imajo vsi drugi prijatelje, samo jaz ne. »Pomiri se prosim. Razumem te, čeprav verjetno ne izgleda tako. Prosim povej mi, kaj več o tem,« je rekel. »Zakaj misliš, da bom, kar nekemu neznancu pripovedovala o sebi?« »Naja, popolnoma razumem, da mi ne zaupaš. Kaj praviš na to, da se dogovoriva tako, da mi ti najprej poveš o sebi in potem ti bom povedal še jaz, kaj o meni?« »V redu,« sem rekla, saj sem vedela, da bi se najin pogovor končal, če ne bi potrdila. Sama pa nisem želela tega, saj se že dolgo nisem resneje pogovarjala.

»Torej, trenutno imam zelo težavno obdobje,« sem začela. »Nimam prijateljev, imela sem najboljšo prijateljico Amadejo, ki pa se je preselila v tujino. Bila mi je tudi kot starš. Z očetom in mamo se ne razumem najbolje, veliko sta tudi v službi in nasploh se mi zdi, da me ne razumeta. Tudi zato mi je bila Amadeja tako zelo pomembna. Trenutno pa se mi ne oglasi več in nekako nimam več opore ...« »Kako to, da pa nimaš ostalih prijateljev?« je zanimalo Bora. Povedala sem mu, da se nekako ne počutim sprejeto z njihove strani in da nikoli ne vem o čem se naj pogovarjam z njimi. »Tukaj v knjižnici, med knjigami, pa se počutim sprejeto,« sem zaključila. »Veš, tvoje težave so mi poznane. Tudi jaz sem imel podobno obdobje kakšno leto nazaj. Ampak sem uspel to premagati,« je rekel. Bila sem zelo presenečena, zelo pa me je tudi zanimalo, kako je uspel premagati to težavno obdobje, zato sem ga tudi to vprašala. »Pogovor, samo pogovor mi je pomagal. Pogovor o lepih, pozitivnih stvareh,« je bil njegov odgovor. Zamislila sem se: »Kako prav ima, v zadnjem času se res nisem veliko pogovarjala, še posebej pa ne o lepih stvareh.« Takrat sem začutila veliko željo po tem, da bi spremenila svoje življenje na bolje. Prosila sem ga naj mi pomaga pri premagovanju tega. Čeprav mi je bil popoln neznanec, sem se ob njem počutila sprejeto. Navdajal me je z neko malce pozabljeno energijo-prijateljstvom.

»Povej mi prosim, kaj rada počneš oziroma si rada počela?« »Rada berem, včasih pa sem izjemno rada hodila v naravo. To dejavnost pa sem zadnje čas, kar malo opustila, čeprav brez pravega razloga. A misliš, da bi mi sprehodi v naravo pomagali?« sem vprašala. »Seveda prepričan sem, da bi ti. Iz lastnih izkušenj ti lahko povem, da v naravi dobiš dodatno energijo in pa tudi boljše počutje. Ko gledaš drevesa, travnike, potoke-to lepoto narave se spremeniš.« »Upoštevala bom tvoj nasvet. Veš, čeprav se pogovarjava le nekaj minut si mi povrnil željo po spremembi mojega življenja, na boljše, seveda.« »Z veseljem pomagam. Rekla si, da rada bereš, kajne?« me je vprašal. »Ja, zelo rada.« Potem pa je prišel na plano z odlično idejo: »Kaj praviš na to, da bi včlanila v kakšen bralni klub?« Bila sem zelo presenečena, a vseeno se mi je zdela to dobra ideja. »Prepričan sem, da bi tam našla prave prijatelje, pa tudi osebe s katerimi bi se lahko pogovarjala tako o neresnih, kot tudi o resnih zadevah.« »Z veseljem se včlanim v kakšen klub. A mogoče poznaš kakšnega?« »Ja, sam sem namreč član bralnega kluba v tej knjižnici in z veseljem se nam lahko pridružiš.« »Kdaj pa imate srečanje?« me je zanimalo. »Danes, čez pol ure.« Bila sem presenečena, a vseeno odločena, da se včlanim.

Včerajšnji dan je bil zame prelomen. Na srečanju bralnega kluba je bilo fantastično! Pogovarjali smo se o knjigah, branju. A večino časa smo se pogovarjali o nas, članih kluba. Ob pomoči ostalih sem ugotovila verjeten razlog, zakaj se z ostalimi vrstniki ne razumem najbolje. To je verjetno bila moja neprijaznost in mrkost, ki je ostale odvrnila od druženja z mano. Sklenila sem, da se bom do ostalih prijazneje obnašala, se več smejala in se večkrat nasmejala tudi drugim. Prav tako se bom potrudila izboljšati odnos s starši, seveda s pogovorom. Sprejela pa sem še en sklep, začela bom pisati zgodbe. V njih bom svoje srce prelila na papir. Tako ne bom več zadrževala težav v sebi, ampak jih bom prelila na papir. To besedilo pa je začetek mojega pisanja.

Špela Auer, 9. razred